

לא קל היה להפגיש עם ליצי לשיחה של דקות אחדות. מאז יום ה' בבוקר, מאמר התקורה בהפכה לירודאות, אין די זמן להספיק את הכל. חברים עוצרים אותה בכל מקום לשאול, להציע עזרה, לברך; קריאת רבות לשלפון, מכרים רבים וידידים מבקשים לדעת מתי אפשר לבוא לברך.

כונת היומן בפגשה עם ליצי ביום ו' בבוקר. ליצי עטוקה, היא קמה כבר ב- 5.30 והכינה עוגה לכבוד יום הולדתו של עדן, בנו הבכור של גבי, שחל היום. היא מסבירה בבת צחוק: "אילו ידענו לפני שבוע שגבי ישתחרר בקרוב היינו אולי דוחים את חגיגת יום הולדתו וחוגגים ביחד עם אבא, אבל עכשיו לא כדאי לדחות כדי לא לבלבל את הילד ולגררום לו יותר התרגשות".

היא מפסיקה והולכת להביא את העוגה לעדן, חוזרת כעבור דקות אחדות ומכינה לשוניבו קפה ולה ארוחת בוקר ותוך כדי כך מספרת:

..... "קשה להתבטא, קשה לזכור את כל החוויות שעברו עלי בתקופה הארוכה. זכרונות איבנו טוב במיוחד, אולי מוטב כך "מחייבת וממשיכה, "באותה שבת כאשר המוסר הרפל והידיעו לנו שגבי נעדר גסעתי עם שולי לאילת (לפני קבלת ההודעה כמובן), גירוא היה מגויס בדרום והיא היתה זקוקה לי. בערב לפני כן גבי היה אצלי, רק לכמה דקות, להגיד שלום. נתנו לו חופשה לכמה שעות לבקר בבית ובדרך חזרה לבסיס ניגש אלי. השעה היתה כמחצית 10 בערב, גבי בראה עייף מאד, עבר עליו שבוע של מאמץ רב. הוא לא רצה לאכול או לשחות כי אכל כבר בבית. הוא הסתכל בשערן ואמר: "צריך להיות בבסיס ב- 10.30, מי שלא יהיה בזמן יקבל עונש - לא לטוס מחר..."

מהרזרת רגע, בזכרת ואומרת: "גבי היה לבוש טרבל עבודה והיה בראה עייף מאד. אבי חושבת שאמרו להם (לטייטים) להיות בבסיס ב- 10.30 כדי שיוכלו לצוץ היטב לקראת יום המחרת, אבל, יותר מאוחר, באותו לילה התקשר מהבסיס אל שושי ואמר לה שהיא חושש שלא יבזרו לו לישון הרבה.

"דיברנו על כך שבועד ימים אחדים יחול יום הולדתה של כרמלה ובחנתי לו גלויה בריכה וישלח לה (יש לי תמיד דברים כאלה בבית למקרה הצורך), הוא שמח כי אחרת, כך אמר, לא היה מספיק לקצרת גלויה.

"לפני שיצא שאלתי אותו הוא רוצה לקחת ממתק לדוד והוא לא רצה. אבל אחרי שיצא רפנה ללכת חזר עוד פעם רביקט שאתן לו בכל זאת את הממתק והטביר: "כשאני מקבל חופשה קצויה אני תמיד גופץ הביתה בהיפזון כזה שאינני מספיק לקצות דבר מה לילדים. אקח את הממוען ממך ויהיה לי מה להביא להם בפעם הבאה".

"שבועות אחדים אחרי שבעדו זביאר את חפציו הביתה מהבסיס וראיתי ביניהם את הגלויה לכרמלה ואת השוקולדה שנתתי לו. זה היה היום הקשה ביותר בשבילי, ורי אז עדיין לא ידענו מה עלה בגורליו וכחראיתי ממחזיריה את חפציו, היתה לי הרגשה כאילו הגרוע ביותר כבר אירע".